

Møde nr. 123, Den Internationale Fredskoalition – fredag den 10. oktober 2025

Oase-planen er en model for Verden (Samarbejd for et nyt paradigme eller udryddelse)

ANASTASIA BATTLE: Velkommen, alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition. Det er vores 123. møde i træk. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg vil være jeres ordstyrer i dag sammen med min medordstyrer, Dennis Small.

Jeg vil ved hvert møde gerne minde om, hvorfor vi oprettede dette forum: Vi ønskede at samle hele verdens fredsbevægelse. Uanset hvilken filosofi I kommer fra, hvilket sprog I taler, hvilket land eller hvilken religion – hvilke forskelle folk end måtte have – hvis I er engagerede i ægte fred og i sandheden, så er I velkomne her. Vi kan nå frem til en højere forståelse og skabe den verden, vi faktisk ønsker at se. Tag jer gerne et øjeblik til at dele denne invitation på den platform, I bruger, med jeres organisationer, venner – og rimelige fjender – som I mener bør være en del af denne proces.

Vi har bestemt meget at tale om i dag. Tingene udvikler sig meget hurtigt. Jeg er sikker på, at folk er opmærksomme på de aftaler, der er indgået mellem Israel og Hamas. Vi har meget at diskutere om de næste skridt, især Oase-planen, der kan skabe et reelt, langsigtet perspektiv for fred. For at komme i gang i dag har vi Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Tak, Anastasia, og velkommen til jer alle. Jeg tror, hele verden er lettet over den aftale, der er indgået mellem Israel og Hamas. Det er et meget vigtigt første skridt, og ifølge Gershon Baskin, der har deltaget mange gange i dette forum og er en af forhandlerne i situationen, er det afslutningen på krigen. Nu skal vi være fuldt mobiliserede for at sikre, at det bliver en succes. De første skridt er taget: Inden for 24 timer skal Israel trække sig tilbage bag en aftalt linje. Inden for 72 timer skal Hamas frigive alle gidsler. Det er klart, at der derefter meget hurtigt skal ske en øjeblikkelig genopbygning, og at Trumps 20-punktsplan skal gennemføres. Men vi ser det i et større perspektiv.

Vi må være på vagt, for der er allerede tegn på, at det kræver en mobilisering af hele verden at få dette til at lykkes. Premierminister Netanyahu taler hele tiden om en våbenhvile – ikke om afslutningen på krigen. Det bør give anledning til bekymring. Desuden blev navnet [Marwan] Barghouti, der kunne blive palæstinensisk præsident, hvis der blev afholdt valg, slettet fra listen. Hans navn stod på listen over fanger, der skulle løslades, og blev så fjernet. Hans kone er i Kairo lige nu og gør alt, hvad hun kan, for at få hans navn tilbage på listen. Han ville være yderst vigtig for en varig fredsløsning.

Det, vi skal gøre nu, er at mobilisere alle de kræfter, vi har internationalt, for at sætte Oase-planen på dagsordenen. For det handler ikke kun om genopbygningen af Gaza – som naturligvis er et komplet ruinfelt – men, som vi har sagt mange gange: Hvis man vil have varig fred, skal man have en vision for udviklingen af hele regionen; faktisk hele området fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Golfstaterne. Meget af dette er ørken, og der er en åbenlys mangel på ferskvand – en forudsætning for skovbrug, landbrug, infrastruktur og byer. Da vi allerede har afholdt flere konferencer om dette, og der er stor opbakning, er tiden nu inde til at få alle naboerne, store som små, i spil – hvoraf

nogle har midlerne til at investere i et sådant program. Det vil være helt afgørende, hvis man vil have fred.

Da Oslo-aftalen blev indgået, sagde min afdøde mand, Lyndon LaRouche, straks, at man måtte sætte skovlene i jorden, så folk kan se, at der sker noget – at der er reel udvikling. Ellers er der fare for, at det håb, man har nu, hurtigt forsvinder igen. Så vær venlig at deltage i vores kampagne for at få Oase-planen på bordet via den diplomatiske eller politiske indflydelse, I har. Budskabet skal ud til landene i regionen, for hvis f.eks. Den Arabiske Liga, Golfens Samarbejdsråd og Organisationen for Islamisk Samarbejde – stater, der er direkte berørt, fordi de er arabiske eller islamiske – nu alle handler og foreslår, at dette tilføjes Trumps fredsplan, kan det faktisk virke. Øjeblikket er der til en sådan forandring.

Selv om vi er meget lettede og glade for denne udvikling – det vigtigste er, at drabene ophører – betyder det ikke, at verdenssituationen er ufarlig. I mellemtiden forværres situationen omkring Ukraine. Dette skyldes hovedsageligt den såkaldte »koalition af villige« – europæere, der ønsker at forlænge krigen i Ukraine. Det ser ud til, at de har fået stor indflydelse på præsident Trump, der gentagne gange har udtalt, at man allerede har truffet en form for beslutning om at sende Tomahawk-krydsermissiler til Ukraine. Disse missiler har meget lang rækkevidde og kan kun betjenes med teknisk assistance fra USA. Derfor sagde præsident Putin, at hvis USA leverer Tomahawks til Ukraine, vil det afslutte eller ødelægge forholdet mellem USA og Rusland. Det er meget alvorligt, for der fremsættes nu alle mulige udtalelser. Viceminister for udenrigsanliggender Ryabkov sagde, at processen i Anchorage mellem Trump og Putin stort set er udtømt.

Det ville være en tragedie, fordi processen med at forsøge at normalisere relationerne efter min mening var den vigtigste. Hvis man kan få de to atomare supermagter til at normalisere forholdet, vil det fjerne verden fra randen af atomkrig;

derfor var det den vigtigste strategiske udvikling. Det ville være tragisk, hvis præsident Trump gik videre med Tomahawk-missilerne, og fredsprocessen dermed kom til en ende. Den russiske præsidentrådgiver Ushakov modsagde Ryabkov en smule ved at sige, at der stadig er igangværende drøftelser mellem Rusland og USA. Peskov sagde i dag igen, at disse drøftelser er gået i stå. Der er også rapporter, som vi skal analysere og evaluere, der siger, at f.eks. den russiske ekspert Dr. Gilbert Doctorow mener, der er voksende modstand mod præsident Putin – kredse, der mener, han er for blød i krigen. Dette blev stærkt modsagt af Scott Ritter, som mente, at det hverken var klogt at sige eller faktisk korrekt. Men jeg mener bestemt – og det er min uafhængige vurdering – at der er voksende modstand i Rusland blandt folk, der mener, at præsident Putin har været for generøs eller for tålmodig. Jeg vil gerne udstede en klar advarsel til Vesten: Dem, der ønsker regimeskifte i Rusland ved at forsøge at fjerne præsident Putin på den ene eller anden måde, er tåber. De vil ikke få en liberal; de vil få en rigtig hardliner – eller en gruppe af hardlinere – og det vil på ingen måde være i deres interesse. Man bør tænke sig meget om, før man fremprovokerer dette.

Den samlede situation skal tages meget alvorligt. Når man leger med fortsættelsen af krigen i Ukraine – som ifølge alle eksperter allerede er tabt – og forsøger at gøre ukrainernes territoriale, materielle og personelle tab ugjort ved at indsætte stadig mere magtfulde våbensystemer, overskrider man den ene røde linje efter den anden. Hvis man udleder af Putins manglende reaktion, at det er et tegn på svaghed, er det en af de mest tåbelige vurderinger overhovedet – det er at lege med atomkrig. Jeg mener, vi højst er få skridt fra, at en sådan situation kommer ud af kontrol.

I går var der i Berlin et yderst vigtigt møde, hvor atomeksperten Ted Postol gav sin vurdering af, hvor tæt vi er på en atomkrig, og hvad der ville ske i en sådan krig. Han tilbageviste fuldstændigt idéen om, at en taktisk atomkrig er

mulig, eller at man kan »vinde« en atomkrig. I en fremragende to timers præsentation beskrev han i detaljer, at når man først har indledt en krig med et atomvåben, vil – i kraft af forskellen mellem atomare og konventionelle våben – alle våben blive taget i brug. Senest efter fem dage vil man have en global atomkrig, der betyder civilisationens undergang. Ingen kan vinde en sådan krig.

Vi vil sikre, at professor Postols præsentation får den størst mulige udbredelse – naturligvis sammen med det, professor Starr allerede har sagt. Men folk må vågne op og indse den umiddelbare fare for hele menneskehedens tilintetgørelse. Denne fare vil ikke forsvinde, før vi har et nyt paradigme i internationale relationer, hvor geopolitikken ophører og erstattes af et system, der respekterer alle nationers suverænitet, og hvor idéen om, at ét land eller en gruppe af lande kan dominere størstedelen af verden, er opgivet. Det eksisterer ikke længere, og bestræbelserne på at opretholde det kan kun føre til absolut kaos.

Desværre fortsætter disse bestræbelser, hvilket vi ser i en optrapning i Latinamerika. Præsident Trump modtog ikke Nobels fredspris, hvilket tilsyneladende gør ham meget vred. Den blev i stedet tildelt den venezuelanske oppositionsleder Machado – en kvinde, der bl.a. bifaldt USA's angreb og ødelæggelse af både. Hvis det er så fredeligt, at det fortjener Nobels fredspris, forstår jeg det ikke – men sådan gik det. Der var også et kup eller en udskiftning af den peruvianske præsident, som nu er erstattet af en midlertidig præsident og de facto væltet. Det er klart en del af det, som repræsentanten for U.S. Army War College, Dr. Evan Ellis, har sagt: at Kina skal udelukkes fra enhver deltagelse i Latinamerika. Det, der umiddelbart står på spil, er den bioceaniske jernbane, som Kina er stærkt involveret i, samt Kinas involvering i Chancay-dybvandshavnen i Peru, som er bygget af kineserne. Jeg mener, at dette er en del af USA's nye sikkerhedsdoktrin: et stærkt fokus på den vestlige halvkugle – at presse Kina ud og

fortsætte konfrontationen. Også dette kan ende katastrofalt, nemlig i en global krig. Derfor må vi øge vores bestræbelser på at erstatte al denne geopolitik med en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der tager hensyn til alle landes interesser. Det er meget muligt, fordi den Globale Majoritet allerede bevæger sig i den retning mod et nyt system, der respekterer de andre sociale systemers suverænitet – grundlæggende de fem principper for fredelig sameksistens. Flertallet er på vej den vej, og vi må overbevise de vestlige lande om, at menneskehedens nye kapitel kun kan blive lykkeligt, hvis vi gør en ende på idéerne om kolonialisme, imperialisme og verdensherredømme for de få over de mange og erstatter dem med et system baseret på lighed og partnerskab i stedet for alliancer.

Derfor befinder vi os i et meget dramatisk øjeblik. På den ene side er der håb og glæde over krigens ophør; på den anden side kræves en massiv mobilisering for at få Oase-planen på bordet – fred kan kun opnås gennem udvikling for alle. Samtidig skal vi gøre alt, hvad vi kan, for at støtte normaliseringen af forholdet mellem Rusland og USA ved at organisere os, hvor vi end er, for tilnærmelse og for at gøre en ende på idéen om militære løsninger. I atomvåbnenes tidsalder er krig ikke længere en måde at løse konflikter på. Det må folk forstå. Derfor vil jeg bede alle deltagere i dette møde om at hjælpe med at få professor Postols præsentation – når den ligger på vores hjemmeside – distribueret så bredt som muligt.

Det var, hvad jeg ville sige indledningsvis.

Bemærkninger under diskussionen:

Tak til jer begge, Graham Fuller og professor Romanello. Lad mig sige, at omkostningerne ved Oase-planen betaler sig selv. I øjeblikket er store dele af regionen ørken. Ørkenen breder

sig og er ikke produktiv. Investering i sådanne projekter kan forvandle området til et rigt område med en produktiv økonomi og produktive mennesker. Historien viser, at afkastet af enhver investering i den reelle fysiske økonomi næsten altid overstiger den kredit, der i første omgang stilles til rådighed. Det hænger sammen med værditilvæksten ved arbejde – at produktet af arbejdet er mere værd end de råvarer, den tid og den arbejdskraft, der indgår.

Et meget godt eksempel er, at den etiopiske regering netop har indviet den revolutionerende Grand Ethiopian Renaissance Dam – et projekt, der er projekteret til 5 mia. dollars. Det blev udelukkende finansieret af etiopierne selv ved obligationsudstedelse til befolkningen – uden udenlandsk hjælp. De har beregnet, at dæmningen årligt vil give et overskud på 1 mia. dollars; efter fem år vil omkostningerne være tjent ind, og derefter vil der være ren nettogevinst. Det er karakteristisk for denne type infrastrukturprojekter. Også i sammenligning med militærudgifterne er beløbet en lille brøkdel. Endnu vigtigere er dog, at mennesker behøver håb om en bedre fremtid. Uden håb opstår terrorisme, desperation, kriminalitet, stofmisbrug – alle disse forfærdelige ting.

I går, ved Postols præsentation, blev han spurgt, hvorfor der ikke findes en stærk fredsbevægelse. I 1980'erne, under mellemdistancemissilkrisen, gik hundredtusinder på gaden og påvirkede de forhold, der førte til INF-traktaten. Regeringerne måtte til sidst reagere på befolkningens overbevisning om, at vi var på randen af en tredje verdenskrig. Hvorfor sker det ikke i dag, hvor faren reelt er større? Mange eksperter mener, at situationen er farligere end under Cubakrisens højdepunkt, men folk demonstrerer ikke. Hvorfor?

Dr. Postol gav efter min mening en interessant forklaring, som jeg vil bringe ind i denne diskussion for kommentarer: At de, der »opfandt« den menneskeskabte klimaforandring som totalforklaring, har bidraget meget. Hvis man er ung i dag,

vokser man op med at høre, at verden går under i morgen pga. klimakatastrofen. Den menneskeskabte del af klimaforandringerne er faktisk ubetydelig sammenlignet med de større cyklusser i Solens bevægelser, Jordens position, de løbende processer på Solen og deres effekt på skyformationer. Disse faktorer har gennem årtusinder skabt cyklusser af istider, opvarmningsperioder, små istider osv. Hvis man er overbevist om, at alt er menneskeskabt, og at løsningen er at undlade at bruge energi, mister man håbet. Kombiner det med krigsfaren, med udbredt overbevisning i Tyskland og USA om, at kommende generationer vil få det værre – at ingen kan nyde forældrenes levestandard, at unge aldrig får råd til eget hjem – så føles det, som om verden allerede er gået under. Hvorfor skulle man så også bekymre sig om atomkrig?

Denne hypotese er værd at overveje. Derfor er en vision om en bedre fremtid helt afgørende – at alle kan få et bedre liv, og at underudvikling kan overvindes gennem udvikling til gavn for alle. En sådan vision gør mennesker bedre; uden den bliver mennesker værre. Det er et ekstremt vigtigt aspekt af Oase-planen. Tak for jeres bidrag.

Jeg vil også bede alle deltagerne om at hjælpe. Vi har materiale: en 20 minutters video af Jason Ross om Oase-planen; arkivmateriale fra flere Schiller-konferencer – både fysiske og online. Vi har støtte fra mange internationale politiske personligheder – palæstinensiske ambassadører i Danmark, Paris og ved UNESCO. Vi har ingeniører fra mange lande, der støtter planen. Dr. Naledi Pandor, Sydafrikas tidligere udenrigsminister, gav sin fulde støtte og sagde, at Oase-planen er i overensstemmelse med Afrikas udviklingsplan 2063.

Vi har også udarbejdet en afrikansk udviklingsplan, som vi præsenterede på vores seneste Schiller-konference i Berlin. Grundidéen er den samme som i Oase-planen: Afrika har brug for elektricitet – 600 millioner afrikanere har stadig ikke adgang. Uden strøm ingen industriel udvikling. Man skal derfor massivt udvikle de direkte tilgængelige energikilder – fx

vandkraft – og samtidig straks begynde at bygge atomkraftværker, da de tager en årrække at opføre. Parallelt skal man investere i grundlæggende infrastruktur: et integreret net af veje, havne, motorveje, højhastighedstog og vandveje – altså et tæt infrastrukturbegreb. Man behøver ikke gøre alt på én gang; men hvis man starter med en plan for hele kontinentet – en vision for, hvordan infrastrukturen skal se ud om 20 år – kan man begynde at bygge de vigtigste dele, som til sidst kan integreres i et sammenhængende net. Det skaber udvikling. Renaissance-dæmningen i Etiopien vil hjælpe alle nabolande, fordi Etiopien ikke blot kan dække egne behov, men også eksportere strøm og dermed tilskynde til udvikling – endda i Sudan, som aktuelt gennemlever en af verdens værste humanitære kriser.

Man kan også realisere Inga-dæmningen og Transaqua-projektet. På få år kan hele kontinentet transformeres. I 2050 vil Afrika have omkring én milliard flere indbyggere end i dag – i alt 2,5 mia. Det betyder, at vi skal skabe én milliard produktive arbejdspladser i løbet af de næste 25 år. Ellers vil mange leve i fattigdom og sult, og flygtningekrisen vokse. Hvis vi starter nu og foreslår et samarbejde mellem de europæiske nationer og BRIKS-landene – og endda inviterer USA med – vil det løse problemer for alle og mindske fattigdommen i Afrika. Det vil give unge en tilskyndelse til at blive hjemme og opbygge deres lande – i stedet for at drukne i Middelhavet eller blive skubbet tilbage af Frontex for så at drukne. Europæerne vil også få en tilskyndelse – de har brug for energi. Om få år kunne Afrika være energileverandør til Europa. Det er en win-win. Det vil hjælpe med at overvinde geopolitiske konflikter. USA kunne vende tilbage til John Quincy Adams' udenrigspolitik – ikke jage monstre i udlandet, men opbygge partnerskaber med republikker over hele verden.

Det er absolut gennemførligt, men det kræver mobilisering. Alle kan gøre noget: Brug materialet – 20-minutters videoen, konferencernes arkiver om Oase-planen. Kontakt ambassader i

Mellemøsten og Europa. Kontakt universitetsfakulteter; få professorer og studerende med. Organisér tænketanke. Afhold borgermøder om planen. Har man et lokalsamfund med mennesker fra den islamiske eller arabiske verden eller fra Israel, så sig: Dette er en fredsplan – lad os diskutere den. Lad os opbygge international støtte. Det er det, jeg mener med, at alle i hele verden nu er vores for at sikre, at fredsplanen lykkes – for det kræver en sådan mobilisering.

[Om udviklingen i Afrika, herunder opfordringen til afrikanske unge om at blive hjemme, og USA's indblanding i Sydafrika] Jeg mener, at der i øjeblikket indgås mange atomkraftaftaler mellem Rusland (Rosatom) og afrikanske nationer. Indien er også involveret – og Kina helt sikkert. Afrikanske repræsentanter har fortalt mig, at de ikke fravælger handel med USA eller Europa; de bliver afvist, når de efterspørger tilbud, der er i deres interesse. Derfor vender de sig mod Kina, Rusland og andre BRIKS-lande. Skylden ligger ikke hos afrikanerne, men hos europæerne og USA, som ikke vil tilbyde den udvikling, Afrika har brug for.

Hvad angår indblandingen i Sydafrika, ser det – så vidt jeg kan vurdere – primært ud til at komme fra briterne, der arbejder via Oppenheimer-interesserne. Der pågår en enorm strid i Sydafrika. Dødsfaldet af ambassadøren i Paris, der faldt ud af et hotelvindue, er meget ildevarslenende og tvivlsomt. Den eneste langsigtede løsning er efter min mening solidaritet mellem landene i det Globale Syd. Situationen er meget vanskelig. Da Trump-administrationen begyndte at afvikle visse regimeændringsoperationer og lignende, som blev kanaliseret gennem USAID, håbede man, at denne form for indblanding ville ophøre. Hvis det blot er ét hold, der afløser et andet i spillet om indflydelse, bliver det en katastrofe. Måske har Graham bedre indsigt i det spørgsmål.

Det tredje spørgsmål er, efter min mening, indlysende: For at unge ikke skal emigrere og risikere deres liv – dø af tørst i Sahara og Sahel, drukne i Middelhavet eller ende i det, pave

Frans har kaldt »koncentrationslejre« omkring Middelhavet, nemlig flygtningelejre – er der kun én vej: Man må bringe udviklingen til landene, der ønsker at udvikle sig. Man må skabe et perspektiv, så unge ønsker at blive hjemme, studere, blive ingeniører, forskere, lærere – stifte familie. Når de økonomiske muligheder findes, ønsker ingen at rejse til et fjendtligt Europa, der ikke byder dem velkommen. Næsten alle vil hellere blive i deres hjemland end bo i udlandet. Folk elsker deres hjem.

USA – og det, som Graham eller Dennis sagde om at forværre migranternes situation ved at nægte dem udvikling – er selvdestruktivt. Jeg tror, det var Graham, der sagde det. Det er totalt dumt, og den eneste måde at afhjælpe det på er at tale om dette udviklingsperspektiv med så mange berørte som muligt. Folk bryder sig normalt ikke om at tage fat på »de store spørgsmål«. I Tyskland er der fx en berettiget bekymring over, at kommunerne er overbelastede af flygtninge og indvandrere. Mange kommuner er reelt konkurs; de har ikke midler til nye boliger og er rådvilde. Så lad os tale med borgmestrene og hjælpeorganisationerne og sige: I er nødt til at se på det større problem. Det er ikke nok at være imod indvandring; man må løse problemet ved roden. Vi har behov for at rekruttere disse aktører som lobby for den udviklingsløsning, vi foreslår.

Alle kan tale med disse mennesker. Download materialet fra nettet, gå til et byråd eller en fagforening og sig: »Hvorfor diskuterer I ikke dette i jeres organisation? Er det ikke en bedre tilgang end at bygge mure og skyde folk – eller trække pigtråd rundt om lejre, så mennesker spærres inde i årevis?« Det er sket flere steder omkring Middelhavet. Det er barbari. Vi har en løsning, og den er i alles interesse – for afrikanere, latinamerikanere, folk fra Mellemøsten, europæere, amerikanere. En klar win-win-tilgang.

[Helga Zepp-LaRouche måtte gå før tid og kunne derfor ikke komme med en afsluttende bemærkning.]